O relacji studium i planu

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią
Opublikowano: piątek, 22, luty 2019 15:29
Bartłomiej Zydel
Odsłony: 1754

Określając kierunki zagospodarowania, studium wiąże co do ogólnych wytycznych i założeń planistycznych. To, że postanowienia planu muszą być zgodne z założeniami studium w zakresie polityki przestrzennej gminy nie oznacza prostego przenoszenia zapisów studium do planu. Na etapie uchwalania planu następuje dopuszczalna prawem interpretacja jego ustaleń – tak orzekł WSA w Opolu, rozpatrując zgodność z prawem rozstrzygnięcia nadzorczego, po uchyleniu jego wcześniejszego wyroku przez Naczelny Sąd Administracyjny, wydanego na skutek skargi kasacyjnej gminy. Co jeszcze powiedział Wojewódzki Sąd w przedmiocie relacji pomiędzy studium uwarunkowań a miejscowym planem?

Sąd wskazał na to, że studium pełni funkcję koordynującą ustalenia przyszłych planów miejscowych i jest wiążące co do ogólnych wytycznych dotyczących założeń polityki przestrzennej gminy – i w tym też kontekście postanowienia planu muszą być zgodne z założeniami studium. Plan zagospodarowania przestrzennego ma stanowić uszczegółowienie postanowień zawartych w studium, przy czym należy przyjąć, że ustawodawca pozostawił uznaniu organu planistycznego ustalenie kryteriów i zakresu wymaganej zgodności. Rada, jako twórca polityki przestrzennej gminy powinna zatem dokonać autointerpretacji uchwalonego przez siebie studium w zakresie oceny projektu planu. Nie może w tym zakresie wyjść poza ogólne ustalenia wynikające ze studium, jednak stopień związania planu ustaleniami studium zależny będzie przede wszystkim od brzmienia konkretnych postanowień studium. Punktem wyjścia dla ustalenia zgodności jest przy tym zawsze sposób ujęcia ustaleń w studium.

Jak podkreślił WSA, zgodność planu ze studium nie oznacza konieczności bezkrytycznego powielania w planie postanowień studium. Wojewódzki Sąd zaznaczył, że w zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym w sposób kategoryczny wykluczono możliwość badania zapisów planu miejscowego pod kątem ewentualnego spełnienia przesłanek dopuszczających odstępstwa, poprzestając na stwierdzeniu, że w takim wypadku studium nie miałoby „żadnych funkcji wiążących". Poglądu tego w opinii Sądu nie można zaakceptować, gdyż sama wiążąca moc studium nie pozbawia go możliwości wprowadzania rozwiązań cechujących się pewnym stopniem elastyczności w zakresie przeznaczenia terenów, czy też dopuszczających taką elastyczność dla organu planistycznego w zakresie przyjmowania rozwiązań dla konkretnych jednostek planistycznych. Należy przy tym jeszcze raz podkreślić, że dopuszczone w studium odstępstwa zostały obwarowane pewnymi zasadami i uwarunkowaniami, których spełnienie nie było jednak przedmiotem analizy ze strony organu nadzoru, a to w konsekwencji podważa prawidłowość zajętego przez ten organ stanowiska.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 31 stycznia 2019 r., II SA/Op 514/18

Źródło: CBOSA

Phoca PDF